

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De beata tranquillitate animæ, Gradus XXIX.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

diciū, hoc ambiguitatis liberatio' est , incertæq; rei dignissima certissima atq; inuiolabilis informatio. *Alij sic verterunt: Consumatio cuiuslibet petitionis est manifesta certificatio in oratione: Certificatio est liberatio à dubietate, & in commutabilis assertio illius quod erat incertū.*
Sensus est: Sicut non possumus tò videre, vel visū verbis addiscere: est enim illud opus naturæ: sic pulchritudo orationis non potest doceri ab homine &c.

Debeata tranquillitate animæ, *Gradus XXIX.*

Cce nos quoque in profundissimo ignorante lacu tenebrosisque perturbationibus & umbra mortis huius corporis constituti sumus, summa improbitate & audacia de terrestri cœlo philosophari incipimus. Habet firmamentum, habet stellarum pulchritudinem, beata vero tranquillitas virtutum ornamentum. Nihil enim aliud humanum tranquillitatem esse ego reor, nisi mentis intimum cœlum, versutias dæmonum ludibria iam æstimans. Ille igitur propriè tranquillus est & intelligitur, qui carnem quidem omni corruptionis labore purgauit. Mentem vero supra creaturam omnem eleuans omnes illi subiicit sensus, atque vultui domini animam sistens supra virium suarum modum in illum se semper extendit. Quidam rursus beatam hanc tranquillitatem esse diffinunt, animæ resurrectionem ante resurrectionem corporis. Alij perfectam cognitionem dei, ab angelis secundum esse aiunt. Hæc itaque perfectorum perfecta & infinita perfectio, sicut mihi quidam qui illius gustum cœperat aperuit, ita sanctificat atque a te renis omnibus rapit, ut plurimum iam carnalis vita partē, postquam hunc cœlestē portū occupauerit, veluti in cœlo per excessum mentis ad speculationem attollat. De quo is qui bene

T 3 fuerat

fuerat expert⁹ quodā in lōco ait. Q:oniā Dīfor-
tes terre vehemēter eleuati sūt. Huiusmodiū
se A Egyptum illum nouimus, qui quoties cum
aliquibus orabat, manus suas diutius in oratione
extensas nō dīni: tebat. Est inter huiusmodiū
tos alius alio tranquillior. Alius. e. fortiter adue-
satur atq; odit iniquitatem, alius in explicatione
virtutib. ditatur. F:tiā & castitas trāquillitatis
etur, & meritō sanē. Principium est enim cōmū
resurrectionis atq; corrupcionis incorruptionis.

Corin. 2.

Tranquillitatem ostendit qui ait: Sensum dom-
ni possideo: Hanc itidem insinuavit A Egyptus
1. qui se ait non timere dominum. Eam item illa
ostendit, qui vt ad se perturbationes & tem-
menta redirent orauit. Quis ante futuram clau-
itatem ita, vt Sy:us iste & facta hac tranquillitate
dignus habit⁹ est? Nempe celeberrimus inter pa-
phetas David: Remitte mihi, inquit ad dominū

Psalm. 38. vt refrigererer, hic autem dei athleta, remittit an-
fluent gratiæ tuæ. Tranquillitatem habet anima
quæ ita in virtutum qualitatem atq; habitum,
sicut vitiosi in voluptatum, traducta est. Si hic ē-
nis est gastrimargiæ se ipsum etiā non appetet,
audie ad cibum impellere: hic profecto finis est
continentiæ etiam esurientē se continere, natu: &
iā libera atq; nulli rei penit⁹ obnoxia. Si hic finis
ex libidinis, in ipsa muta animalia resq; inanima-
tas insanire, iste profecto, castitatis finis est, in
omnibus veluti ea sint sine anima, sensus inno-
cuos seruare. Si finis iste avaritiæ est nunquam
congregare desinere vel satiari, hic profecto finis
nuditatis erit, neq; proprio corpori parcere. Si in
accediæ finis est 3 quantalibet requie carere in pa-
tientia agitari, hic erit patientiæ finis, vt quam-
uis in tribulatione quis sit, requiem tamen se ha-
bet

bere arbitretur. Si hoc est inanis gloriæ culmen,
 etiam cum nullus ad sit qui laudare possit, tinge-
 te & simulationis opera, hæc profecto contraria
 rei species erit, si nunquam, etiam in conspectu
 laudantium, nostra intentio ab inani gloria sur-
 ripiatur. Si est iracundiæ pelagus nemine præsen-
 te irritari atque efferari, sane istud erit longani-
 mitatis profundum, siue sit præsens, siue absens,
 qui maledictis insequitur eadē animi tranquilita-
 te durare. Si hæc species perditionis vel superbiæ
 est, in vili atq; humili habitu extolli, istud certe
 saluberrime humiliatis argumentū est, in excelsis
 conatib. & rectæ factis humilem tenere mentē. Si
 hoc perfectè viciositatis argumentū est, omnibus
 quæ dæmones inserunt protinus cedere: hoc reor
 beatissimæ trāquilitatis indicū, posse efficaciter
 dicere: Declinantem à me malignū non cognos-
 cebā, neq; quo modo aduenit, neq; cui⁹ rei gratia
 neq; quō abscessit, sed omnino ad huiusmodi in-
 sensibilis sum. Qui totus hoc statu dignus habitus
 fuerit adhuc in carne degens, ipsum in se habitan-
 tē Deū in omnibus verbis & operib. & cogitationib.
 bus ducē & gubernatorē habet, vnde & quasi di-
 uinæ voluntatis vocē quendā per illuminationē
 interius percipit: atq; humana omni doctrina cel-
 sior fact⁹, dicit: Quādo veniā & apparebo ante fa-
 ciē domini⁹ Neq; e. iā fero desiderij vim atq; effi-
 catiā, sed quæro quā dedisti mihi ante carnis hu-
 ius lutiū immortalē pulchritudinē. Qui eiusmo-
 di est (ne multa dicā) viuit quidem iam non ipe
 viuit autem in eo Christus, vt ait, qui bonū certa-
 men certauerat cursumq; cōsummauerat & fidē
 seruauerat. Nō cōstat ex uno precioso lapide dia-
 dema regni, neq; cōsummatur ista btā trāquillitas
 si vē vñā aliq; virtutē negligamus. Trāquillitatē

telliges tu quidem cœlestis regis in cœlis regiam, multas vero mansiones eas quæ sunt i tra cunctem iustum habitationes. Porro cœlestis huius ierusalem mundum peccatorum remissionem intellige. Cur amis fratres, curramus rogo quatenus ingressu thalami regiae aulæ potiri mereamur. Quod si ex aliquo vel onere vel anticipatione vel tempore ob calamitatem non ferendam præcupati fuerimus, vel mansionem aliquam circa thalamum ipsum occupare studeamus. Si vero adhuc repescimus & remissi sumus, vel in memoria ipsa modis omnibus inueniri curremus. Nam qui ante finem vitæ in ea non fuerit ingrediens: immo vero illa etiam transcederit, in solidi dñe dæmonum & vitiorum commorabitur. idcirco etiam quidam orabat dicens: In Deo meo transgrediar murum. Et alius quasi ex persona Dei ait. Nonne peccata vestra sunt quæ separant inter me & vos? Perfigamus o amici medium sepius parietem, quem male per inobedientiam ædificauimus. Accipiamus hinc debiti solutionem, eo quod in inferno desit qui sanare vel dabitur dimittere possit. Videamus ergo fratres & festinemus, ad hoc n. in militia cœlestis imperatoris ascendi sumus, quicunq; enim per regenerationis lauacrum Dominum receperunt, dedit eis potestam si non Dei fieri, dicens: Vacate & videte & agnoscite, quoniam ego sum Deus, tranquillitasq; & à vitijs demptio. Ipsi gloria in secula seculorum. Amen. Suscitat quidem à terra mentem inopem, atque à fletore vitiorum erigit pauperem. Beata tranquillitas quæ videlicet liberatio à vitijs cordisq; munditia est: laudatissima vero semperq; veneranda charitas collocat cum principibus populi domini, & sedere facit cum spiritibus angelicis.

Annotationes in Gradum, 29.

1. B. Antoni⁹ dicere solebat se nō timere Deū, sed amare.
2. Per Syrum hunc, Beatum Effrem Diaconum Edeſe-
num intelligi: est enim Edeſſa vrbis in confinibus Sy-
rie & Mesopotamie ſita.

Locus corruptus eſt ſic legatur: Si impatientiæ fi-
nis eſt quālibet in requie agitari, & carere pa-
tientia, &c.

Pro tingere, fingere legatur: vel tingere, profucare
ſumatur.

De vinculo fidei ſpei, & charitatis, Gradus XXX.

Nunc itaque poſt prædicta omnia manent. Fides, Spes, Charitas, tria hæc quibus reli-
qua omnia coniunguntur atq; aeternis mē
colligata continentur, maior autem ex his, chari-
tas eſt. Deus enim rite appellatur. Evidem harū
virtutū primā radium, ſecundam lucem, tertiam
circulum ¹ intelligo. Ex quibus omnibus vñ² ſplē-
doratq; vna claritas efficitur. Deniq; prima face
re omnia & condere potest, ſequens dei misericor-
diam circuit & ² confuſam facit, tertia vero non
quā excidit, neq; vñquam currere deſiſtit, neque
cum qui a bñā iſania vulneratus fuerit, vltra qui-
ſcere non ſinit. Qui de charitate le qui iſtituit
de perfecto loq; nititur. Enim uero de dō verba
facere & ancepſ ſimul & periculouſum eſt, his qui
parum caute quid moliantur aduertūt. Sermo de
charitate ſolis angelis notus eſt, atque illis iſpis per
eficaciam illuminationis eſt cognitus. Charitas
Deus eſt, eius vero ſinē qui loqui iſtituit, cæcus
cum ſit, in abyſſo metiri harenam cupit. Charitas
quidem ſecundū qualitatem ſimilitudo Dei eſt,
quantum in hominibus fieri potest, ſecundū ef-
ficaciam aut̄ ebrietas eſt animæ: ſecundum pro-
prietatem vero, fons eſt fidei, longanimitatis ab-

T s yſſus